

[Socialministeren.]

kun blive givet, saa vidt jeg kan se, i de Tilfælde, hvor der foreligger en Aftale mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, og man fra Ministeriets Side skønner, at en mere almindelig Interesse opfordrer til at give Dispensation. Nærmere vil jeg nødig udtrykke mig for ikke at binde eventuelle Efterfølgere, som maatte være anderledes indstillede med Hensyn til Dispensation end undertegnede, men det er formentlig ogsaa tilstrækkeligt til at begrunde den Udvidelse af Dispensionsretten, der her er Tale om.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at det maatte være muligt gennem en ganske kort Udvalgsbehandling at opnaa Enighed ogsaa med Venstre om Gennemførelsen af dette lille Lovforslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Johannes Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 544 af 4. Oktober 1919 om Tilsyn med Dampkedler paa Landjorden.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2395; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 11).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

M. C. Jensen: Da det ærede 5te tingvalgte Medlem (Villemoes), som skulde have ført Ordet paa Venstres Vegne, ikke er til Stede, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Det foreliggende Lovforslag omhandler to Spørgsmaal. §§ 1 og 2 indeholder en Skærpeelse af de Krav, der stilles til den tekniske og praktiske Uddannelse som Betingelse for Tilladelse til at passe Dampkedler, og §§ 3 og 4 omfatter de Staten tilhørende Dampkedler og Privatbanernes Dampkedler m. m.

Angaaende de første Paragraffer ønsker jeg at gøre den Bemærkning, at den foreslaaede Skærpeelse vil gøre det noget vanskeligere og dermed ogsaa noget dyrere at faa den paagældende Eksamen, og det er for os tvivlsomt, om en Skærpeelse som den foreslaaede nu ogsaa er paakrævet. I den nu gældende Lov er det saadan, at der opstilles forskellige Krav med Hensyn til den praktiske Uddannelse, for at de paagældende kan stedes til Kedelpasserprøve. Naar vedkommende har faaet to Aars faglig Uddannelse i et Værksted, hvor der forfærdiges eller istandsættes Kedler eller Dampmaskiner, saa skulde det være fyldestgørende som praktisk Ballast for, at vedkommende kan stedes til Prøve som Kedelpasser. Det foreslaas nu, at denne Bestemmelse skal gaa ud af Loven, og dette foreslaas med den Begrundelse, at vedkommende meget vel kan have faaet en faglig Uddannelse paa et saadant Værksted, uden at han har haft Lejlighed til selv at deltage i eller blot iagttage et saadant Arbejde. Dette stiller vi os noget tvivlende overfor. Man skulde dog tro, at den, der faar Uddannelse paa et saadant Værksted, hvor der forfærdiges og istandsættes Dampkedler, ogsaa maatte kunne faa tilstrækkelig praktisk Kendskab til det Arbejde, der med Rette kan fordres Kendskab til af den, der ønsker at blive indstillet til denne Prøve.

Mit Parti er rede til at medvirke til enhver Lovgivning, der tager Sigte paa at skabe betryggende Forhold med Hensyn til saadanne Arbejder, der medfører Fare baade for vedkommende selv og for andre. Men vi vil ikke gerne gaa videre, end de begrundede Krav berettiger og forpligter os til, og navnlig ikke gaa videre, end Almenvellet med Rette kan kræve. Det er givet, at i samme Omfang, som man forøger Kravene, fordyrer man Uddannelsen, og det forekommer os, at der ikke har foreligget noget — i hvert Fald foreligger der ikke noget for os —, som berettiger, at der stilles de Krav til denne Uddannelse, hvorom der nu er Tale.

§§ 3 og 4 omhandler, som sagt, Statens Kedler og de private Baners Kedler. For de sidstes Vedkommende drejer Ændringen sig kun om, at det bliver Socialministeren, der kan give den Dispensation, der hidtil er blevet givet af Indenrigsministeren. Med Hensyn til Statens Kedler fremgaar det af Bemærkningerne til Lovforslaget, og det fremgik for øvrigt ogsaa af den højt ærede Socialministers Forelæggelsestale, at Ministeren mener, at der ikke er nogen Grund til, at de skal have en saadan Sær-